

(*) נלע"ד שפסקו
 ה"ה זו שנה לאת
 סעף ד' כי מן
 הספחצ' וכו' למדו
 דין (ו) ה' שם סיג
 ו מרדכי שם בעל
 התוספות ובעל
 התורה ודבר הפסד
 פסק כה ד' שבת ק"ו במשנה

במינן נצוד אסור לצודן: (*) הגה' (יד) שלא לסגור (טו) מבנה קטנה או לסתם פלים שצובכים בו בשבת. דהוי פסיק רישא שיצודו שם (בבית ומרדכי ס"פ כירה ואגור); (טז) *ויש מקלצין במקום שאם יפסקו הקלי לטלם משם (ד) יבחרו (טז); ד' (יז) פורסין מחצלת על-גבי הפנתה מקום שמתקנסים בו הדבורים לעשות דבש), *ובלבד שלא יבנו לצוד, יגם הוא (יח) בענני שאינו מכנה שיהיו נצודים. כי היכי דלא להוי פסיק (ס) רישא: ה' יצבי (יט) שנקנס לתוך הבית (כ) *ונצל אחר בפניו.

פאר היטב

נשאר עוד, אבל אם רואה בודאי שיש שם צובכים, נפרים מה שצדקה בעיניו ואין חשש יומרה, עכ"ל, ונ"ש: (ס) רישא. אע"פ דדבורים אין במין נצוד, וכ"כ מהרש"א ופ"ח, וא"כ לא יאמר אסור דאורייתא, ואפ"ה אסור פסיק רישא.

פאר הלכה

דכנת הירושלמי הוא במה שאמר וכן הנה וכו', הנה לומר דבשאר מין שאין צדמו לצודו גסרין פוטר רבי יהודה, ומה דקאמר אחריו דהוי חבשים וכו' הוא מימרה בפני עצמה ולא דברי רבי יהודה, דלדריה פוטר בחבשים אף בשבת השבב משום שאין במינו נצוד: * [ובין יש לזהר, הנה ה"ש חדש כאן דבר חדש בענני פסיק רישא והוא, דכשם דהובא דמספקא לן אם נעשה האסור או לא, אמרין דבר שאינו מתקן מחר לרבי שמעון, כגון בגרינה משה כסא וספסל דספק הוא אם נעשה חרין על-ידי החרירה, כמורכין הוא הדין היבא דמספקא לן אם יש אסור בהנעשה שפועשה והוא אינו מתקן להאסור, נמי מחר לרבי שמעון, ולכן מחר בנעילת המכה, דשקא אין בה עקה וצובכים, ולולא דבריו הסבירא להפוך, דאם האסור נעשה בודאי על-ידי הנעשה (נמי הנעילה) אף ספק הוא אם יש כאן אסור (נמי דבר נצוד), הוי לה ספק דאורייתא, ויש בגרינה שאני, דמספקא לן על דבר אחר הנה החרין ספקא על-ידי פועלתו, ולכן מחר דבר שאינו מתקן דאפשר שלא נעשה החרין, מה שאין כן בענינו דספק הוא על עצם הנעילה אם יש בה מעשה צידה, הוי כשאר ספקא דאורייתא (ומצאתי בתוספתא דבי יבנה אגרי ביה"ד דה"ה סוף פ"ו סעף ו' בה"ה שפסקו דמין מתחלה פסקתיה, ולכאורה יש להביא ראיה לה"ה מתוספות פתב"ו ו' דהביאו מתחלה ראיה לשיטת הגורן דפסיק רישא דלא ניתא לה מחר מהא דפסק ליג דמספקא עובי דרס ביומטוב, דקדור ומה מתקן מנא (נמי שפסקו החדס לצאת ב"ה) ומשני כגון שלקטן לאכילה ודבר שאין מתקן מחר, וקדור ומה פסיק רישא הוא, ומשני כגון דאית לה הושענא אחריתא, אלא כיון דלא ניתא לה כהאי תוקן שרי ודחי התוספות וכן האור נרצץ בהלכות שבת סימן ט' וזה לשונו: הואיל ואית לה הושענא אחריתא שרי (אפלו) לרבי שמעון, דשקא לעולם לא יתא צריך לשנה ואשתמי דלא תמן כלי ולא פסיק רישא הוא, אבל לרבי יהודה אסור, דשקא יצטרך לה ואגלאי מלתא דכלי עבר, עד כאן לשונו: הרי מוכח דגם בספק אם יש על הפעולה הוי גופא אסור, גסרין הוא בכלל דבר שאינו מתקן דמחר לרבי שמעון, ויש לדחות, דשם על-ידי פנים מלוי הדבר בענני דלפניו, שקא נעשה לה ונתנה תקון למפרע על-ידי המעשה הנה או לא יצטרך ולא יתנה תקון, ודמי קצת להאי דגרירנה כסא וספסל דספק הוא אם נעשה חרין על-ידי גרינה או לא, אף עבי דבענינו אנו דנין על הפעולה שפועשה עכשו ונדבר מלוי בספק דלפניה, אם נעשה כזה מעשה אסור דהנה אם יש שם דבר נצוד או לא, הוי לה ששאר ספקא, ובענינו לענין צובכים אין נפקא מינה כזה, והקא בלאו הכי אינו אלא אסור דרבנן, דהוי לה דבר שאין במינו נצוד, ואם כן הוא ספקא דרבנן, ונפקא מינה בעלמא טיבא דהוא ספקא דאורייתא, כגון שרופה לנעל הדלת והמספקא לה אם יש שם צבי ודקומה שנקנס מתחלה לתוכו, אפשר דהוא בכלל ספקא דאורייתא אף שאינו מתקן להשיגה, אכן מצאתי ראיה לדברי ה"ה מדברי הרמב"ם במלחמות פרק כירה גבי הפתח שפנחו וכו', ומקשה הנקרא ונלא מקצה, וקאמר: רבי שמעון היה דאמר דבר שאין מתקן מחר, והקשו הראשונים: הא מודה רבי שמעון בפסיק רישא, ומרין הרמב"ם, דלמדי אינו אסור לשפך מים לפתח ולא תלשין למצורו, ודשם לא הגיע לצדו אף על-ידי שנתחמם הרבה, שהמים קמועו אותו, ושקא קבר ונעשרה, ע"ש, וכן מרין מהאירי שם, הרי דגם דבר המלוי בספק דלפניה גסרין אמרין דבר שאינו מתקן מחר, דקדור ומה דשם הרמב"ם משום ספקא, דאם כן אמאי אצטרף הנקרא לומר דבר שאינו מתקן מחר, אלא על-ידי דהוא דלא יתקן מחר לא נכנס בכלל ספקא ומכל מקום מחר כזה קאמר, ודשם הרמב"ם שם ה"ה *ומגן אברהם והכרעת ה"ה להקל כשיש ספק אם יש שם צובכים, ויכפרת אם יש בהם ספקא אכלים, לפי מה שכתב הרמב"ם בסעף קטן ט, דכתבתי שיש אכלין ומשקין דבדאי לא ניתא לה צובכים דשם, שוטנפו את האכלין, והוא פסיק רישא דלא ניתא לה, יש לצדד יותר להמיר, ע"ש, בודאי אין להחמיר אם הפתח צובכים שראה אותם, ונען מה שכתבתי בסעף ו' בבאר הלכה מענין זה: * **ובלבד שלא יבנו לצוד.** ענין במשנה ברינה כמה שצדקה פריסת הספחצ' למלעלה שלא בדוח, ע"ש, כן פתב מהאירי, ונען כאלהי רבה שמתה על השלשון צדור, דלפי מה שכתב לקמה ויגם הוא בענני שאינו מכנה וכו', דהנה שזכורים הדבורים להשתמש מקום צידתם, ואפלו אם הנה מתקן לצודם גסרין שרי דבריו מכל מקום אינם נצודים שזכורים לצאת, והוכיח זה מהאירי, ע"ש, ונראה לי דהפנה כמה שכתב השלשון צדור ויגם הוא בענני וכו', הנה שיש שם בפנת חור קטן, וכמו שכתבו התוספות והוא כבית יוסף, דכיון האי אגרא לא שרי כי אם לרבי שמעון ודוקא בשאינו מתקן, אבל חור גדול אם הנה בפנת אפלו במתקן שרי, דהרי מכל מקום אינם נצודים כלל: * **ונצל אחר בפניו.**

שער הציון

דבר שאין במינו נצוד אסור, משמע דהוא פשטא, ועל-פ'ת דדבורים אין במינו נצוד, וזה שכתבתי דכן משמע מהרש"א: (טז) טור: (יז) אליה רבה: (יח) רוצה לומר, משום דהוי חרין דרבנן, משום דהוי מחר מחר באינו כבדו, (יט) אף על-גב דהוי פסיק רישא [פס"ד] (טז) וי"ז: (כ) מגן אברהם וי"א: (כא) מגן אברהם, ודלא כחיתומת הדין המוכר בשם מגן אברהם בסימן שיד סעף קטן ט, ויגם מדברי הרמ"א בסימן זה שמשמע שגורם בגמרא האי ונתקשר וסבירא לה דדבורים אין במינו נצוד, על-ידי דהוא גסרין דסבירא לה דלא כחיתומת הדין, (כב) מגן אברהם בשם התוספות: (כג) נ"ש: (כד) פריימקדרי:

I. bee hix

[משנ"ב ס"ק יד]
 דהוי לא הוי פסיק רי'
 (204) וביאור הדבר, כתב, שתיעשה המלאכה, אין יבאופן שהוא קרוב לפי שמו, ובמה שכתבנו ע'
 [משנ"ב ס"ק טו]
 ויגם הוא דבר שאין ב'
 (211) ואם שאנשים רבים פט"ו אות ב עמ' קכד) / שאין מטרת האנשים / להתחשב במיעוט האנ / שבעלה דעתם אצל כל / [שעשה"צ ס"ק יח]
 כשום דהוי חרין דרבנן, מ / (212) ובעשה"צ לקמן (סי' / דא בפסיק רישא דלא / יד, אמנם, כתב חתוני / אין לו מקור מהגמ' ו / חרין הדפים מבחוץ ובכ / דהחמיר שלא לפותחו, / חרין שני ח"א פכ"א סי' / אמנם, כשהחמיר דרבנן / כשיום חיסרון במלאכה / שאין צריכה לגופה), כ / דלא ניתא ליה, וכן מבו / (סי' י) לגבי טאטוא הכי / רשא דלא ניתא ליה [ב / אין בדאי לעשות כן, וכן / דקמן (סי' שמ ס"ק יז, / האיתיות בפיו בדרך אכ / [משנ"ב ס"ק טז]
 דצ"י ששפוטת הכלי / על-ידי (214) וכו', אין / (215) וביאור הדבר, כת / דיהא אלא כשמכניס או / לטול בהם, ולכן כוב / כפי שבשעה שהתיבד / ביהמים הם מיד, לא נא / (216) והחזירא כתב (שם), / בבירור, מפני שרופה ש / כשהיותן שם, וכניסתן ל / כל מטרד והנאה מש / (217) וכן מי שיש לו פצע, / פסיק רישא הוא שיצא / שיש בה פסיעות רבות), / שני ח"א קונטרס מלאכ / שהוא ספק פסיק רישא ו / יב לגבי הליכה במקום / דהדבר פסיק רישא ש / שריגתן אינה אסורה א / פסיעה היא ספק פסיק ר / דהוא עומד לפסוע, ו